Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (šesti senat)

z dne 9. oktobra 2025*

„Predhodno odločanje – Socialna politika – Direktiva 2003/88/ES – Organizacija delovnega časa – Člen 2, točka 1 – Pojem ‚delovni čas‘ – Dela za izboljšanje zaščitenih naravnih območij – Čas prevoza delavcev med določenim izhodiščnim krajem in naravnimi območji – Vključitev tega časa prevoza v delovni čas teh delavcev“

V zadevi C-110/24,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (višje sodišče avtonomne skupnosti Valencia, Španija) z odločbo z dne 24. januarja 2024, ki je na Sodišče prispela 9. februarja 2024, v postopku

Sindicat de Treballadores i Treballadors de les Administracions i els Serveis Públics (STAS-IV)

proti

Valenciana d’Estratègies i Recursos per a la Sostenibilitat Ambiental SA (VAERSA),

ob udeležbi

Comissions Obreres del País Valencià (CCOO-PV),

Confederació General del Treball del País Valencià i Múrcia – (CGT-PV),

Unión General de Trabajadores del País Valenciano – (UGT-PV),

Sindicato Intercomarcal de Trabajadores de Castellón (SIT),

Unión Sindical Obrera de la Comunidad Valenciana (USO),

Colectivo de Personal Administrativo y Técnico de VAERSA (CPAT VAERSA),

SODIŠČE (šesti senat),

v sestavi I. Ziemele (poročevalka), predsednica senata, A. Kumin in S. Gervasoni, sodnika,

generalni pravobranilec: J. Richard de la Tour,

* Jezik postopka: španščina.

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Valenciana d'Estratègies i Recursos per a la Sostenibilitat Ambiental SA (VAERSA)T. Lleó Alonso in I. Sánchez Lázaro, letradas,

– za Comissions Obreres del País Valencià (CCOO-PV) A. M. García Mateu, abogada,

– za špansko vlado M. Morales Puerta, agentka,

– za Evropsko komisijo I. Galindo Martín in D. Recchia, agentki,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 2 Direktive 2003/88/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. novembra 2003 o določenih vidikih organizacije delovnega časa (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 4, str. 381).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Sindicat de Treballadores i Treballadors de la Administracions i els Serveis Públics (STAS-IV) in Valenciana d'Estratègies i Recursos per a la Sostenibilitat Ambiental SA (VAERSA) glede vključitve časa prevoza delavcev na področju biotske raznovrstnosti na začetku in koncu njihovega delovnega dne v delovni čas teh delavcev.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Člen 1 Direktive 2003/88, naslovljen „Namen in področje uporabe“, določa:

„1. Ta direktiva določa minimalne varnostne in zdravstvene zahteve pri organizaciji delovnega časa.

2. Ta direktiva se nanaša na:

(a) minimalni čas dnevnega počitka, tedenskega počitka in letnega dopusta, kot tudi na odmore in najdaljši tedenski delovni čas; in

(b) določene vidike nočnega in izmenskega dela ter vzorcev dela.

3. Ta direktiva se uporablja za vse sektorje dejavnosti, tako javne kot zasebne, skladno s členom 2 Direktive [Sveta] 89/391/EGS [z dne 12. junija 1989 o uvajanju ukrepov za spodbujanje izboljšav varnosti in zdravja delavcev pri delu (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 1, str. 349)], brez vpliva na člene 14, 17, 18 in 19 te direktive.

[…]“

4 Člen 2 te direktive, naslovljen „Opredelitev pojmov“, v točkah 1 in 2 določa:

„V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

1. ‚delovni čas‘ pomeni vsak čas, v katerem delavec dela, je na razpolago delodajalcu in opravlja svoje naloge ali dolžnosti v skladu z nacionalno zakonodajo in/ali prakso;

2. ‚čas počitka‘ pomeni vsak čas, ki ni delovni čas“.

Špansko pravo

5 Ley del Estatuto de los Trabajadores (zakon o delovnih razmerjih) v različici, ki izhaja iz Real Decreto legislativo 2/2015, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Estatuto de los Trabajadores (kraljeva zakonska uredba 2/2015 o potrditvi prečiščenega besedila zakona o delovnih razmerjih) z dne 23. oktobra 2015 (BOE št. 255 z dne 24. oktobra 2015, str. 100224) v odstavkih 1, 3 in 5 člena 34, naslovljenega „Delovni čas“, določa:

„1. Trajanje delovnega časa je določeno v kolektivnih pogodbah ali pogodbah o zaposlitvi.

Najdaljše trajanje rednega delovnega časa je 40 ur efektivnega dela na teden, izračunanega na podlagi letnega povprečja.

[…]

3. Med koncem delovnega dne in začetkom naslednjega mora preteči vsaj dvanajst ur.

Število rednih ur efektivnega dela ne sme preseči devet ur dnevno, razen če se s kolektivno pogodbo ali – če ta ni sklenjena – s sporazumom med podjetjem in predstavniki delavcev ne določi drugačna razporeditev dnevnega delovnega časa, s katero pa se vsekakor spoštuje čas počitka med dvema delovnima dnevoma.

[…]

5. Delovni čas se šteje tako, da je ob začetku in koncu dnevnega delovnega časa delavec na svojem delovnem mestu.“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

6 VAERSA, delniška družba, katere kapital je v večinski lasti Generalitat Valenciana (vlada Avtonomne skupnosti Valencia, Španija), je javno podjetje, zadolženo za izvajanje javnih naložb za izboljšanje naravnih območij evropskega ekološkega omrežja Natura 2000. V ta namen družba VAERSA deluje na naravnih območjih na celotnem ozemlju avtonomne skupnosti Valencia

s petnajstimi enotami, ki jih sestavljajo štiri osebe in katerih delovanje je razdeljeno na vnaprej določena geografska območja, in sicer, natančneje, šest enot v Provincia de Valencia (pokrajina Valencia, Španija), štiri enote v Provincia de Alicante (pokrajina Alicante, Španija) in pet enot v Provincia de Castellón (pokrajina Castellón, Španija).

7 Delavci na področju biotske raznovrstnosti v teh enotah, ki so poimenovani „delavci omrežja Natura 2000“, svoje storitve opravljajo v naravnih mikrorezervatih. Da bi prišli do njih, imajo ti delavci na voljo vozila, ki so v lasti družbe VAERSA in s katerimi se vozijo iz izhodiščnega kraja, imenovanega „baza“. „Baze“ so kraji, ki so za vsako enoto določeni v referenčni občini na naravnem območju, na katerem navedeni delavci opravljajo svoje naloge.

8 Družba VAERSA ima tudi delovodje na ravni pokrajin. Ti delovodje so vsak mesec s sporočilom, ki ga prejmejo prek spletne komunikacijske aplikacije WhatsApp, obveščeni o mesečnih delovnih razpredelnicah, ki so razčlenjene po pokrajinah, enotah in posameznih delovnih dneh ter v katerih so navedene natančne lokacije delovišč, delo, ki ga mora opraviti vsaka enota, in drugi tehnični vidiki.

9 Zadevni delavci se z lastnimi prevoznimi sredstvi pripeljejo od doma do baze, kjer morajo biti ob 8.00. Ko prispejo v bazo, jim družba VAERSA da na voljo vozilo, v katerem je oprema, potrebna za izvedbo del. Od baze se s tem vozilom, ki ga vozi delavec družbe VAERSA, odpeljejo do zadevnega delovišča. Ob 15.00 se dela na tem delovišču končajo in delavci se z navedenim vozilom vrnejo v bazo. Iz baze se s svojimi lastnimi prevoznimi sredstvi odpeljejo domov.

10 Čeprav je v individualnih pogodbah o zaposlitvi delavcev na področju biotske raznovrstnosti določeno, da se čas prevoza od baze do delovišča zadevnega mikrorezervata in nazaj ne všteje v efektivni delovni čas, družba VAERSA v dnevni delovni čas v praksi všteje dnevni čas prevoza teh delavcev od baze do tega delovišča. Vendar pa ta družba ne všteje povratnega prevoza med navedenim deloviščem in bazo na koncu delovnega dne.

11 Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (višje sodišče avtonomne skupnosti Valencia, Španija), pri katerem je sindikat STAS-IV vložil kolektivno tožbo proti družbi VAERSA in ki je predložitveno sodišče, navaja, da stranke v sporu o glavni stvari ne izpodbijajo dejanskega stanja tega spora. Po mnenju navedenega sodišča pa se v bistvu zastavlja vprašanje, ali se čas prevoza, ki ga delavci na področju biotske raznovrstnosti porabijo za svojo vrnitev iz mikrorezervata, v katerem opravljajo zadevna dela, do baze, ki jo je določila družba VAERSA, všteje v „delovni čas“ v smislu člena 2, točka 1, Direktive 2003/88.

12 Predložitveno sodišče navaja, da je Tribunal Supremo (vrhovno sodišče, Španija) v skladu s sodbo z dne 10. septembra 2015, Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras (C-266/14, EU:C:2015:578), v sodbi št. 605/2020 z dne 7. julija 2020 razsodilo, da je treba v primeru podjetja, ki opravlja storitve namestitve, vzdrževanja in popravil dvigal, čas prevoza zadevnih delavcev od njihovih domov do domov strank šteti za delovni čas. Navedeno sodišče je namreč menilo, da „če je prevoz na dom stranke bistvenega pomena za izvedbo dejavnosti podjetja, ki ne bi moglo nameščati, vzdrževati ali popravljati dvigal, če ne bi svojih delavcev ter potrebne opreme in orodij napotilo na domove strank, kar bi vplivalo na zaračunavanje teh storitev, je jasno, da je treba navedene prevoze šteti za delovni čas“.

13 Sodba Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) št. 617/2021 z dne 9. junija 2021 v zvezi s prevozi delavcev, ki opravljajo dejavnosti upravljanja industrijskih strojev, sledi istemu smislu.

14 Vendar predložitveno sodišče opozarja na razhajanja v sodni praksi Tribunal Supremo (vrhovno sodišče). To naj bi namreč s sodbo št. 784/2019 z dne 19. novembra 2019 zavrnilo, da bi se za delovni čas štel čas prevoza, ki ga gasilci na letališču porabijo za pot med tehnično službeno stavbo, v kateri delajo, kadar niso na intervenciji, in krajem, kjer se zamenjajo s sodelavci. Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) je to stališče utemeljilo z navedbo, da „med časom, ki se porabi za pot od tehnične stavbe do prostorov gasilsko-reševalne službe, [zadevni delavci] delodajalcu dejansko niso na voljo, ampak opravljajo pripravljalno nalogo, ki je podobna tisti, kakršna je pot iz garderobe podjetja do kraja opravljanja dela. To, da je iz varnostnih razlogov treba najprej vstopiti v tehnično stavbo in uporabiti magnetno kartico za vstop, ne pomeni, da je začel teči delovni čas. V tem času delavec ne sme opravljati nobenih osebnih nalog in se mu ne sme dodeliti nobena naloga, ker je ta zunaj okvira svoje produktivne dejavnosti.“

15 Poleg tega je predložitveno sodišče navedlo, da je v preteklosti tudi samo prišlo do nasprotujočih si ugotovitev v dveh zadevah, ki sta se nanašali na individualni tožbi, ki sta ju zoper družbo VAERSA vložila dva delavca na področju biotske raznovrstnosti glede upoštevanja njunih prevozov med bazo in zadevnima mikrorezervatoma, čeprav se je pri obravnavi teh zadev oprlo na isto sodno prakso Sodišča.

16 Tako naj bi predložitveno sodišče v sodbi št. 2696/2021 z dne 21. septembra 2021 prevoze, ki so jih delavci opravili med bazo in zadevnimi mikrorezervati, zavrnilo kot delovni čas, z obrazložitvijo, da ti delavci med temi prevozi niso bili na voljo svojemu delodajalcu niti niso mogli opravljati svojih nalog. Nasprotno pa naj bi isto sodišče v sodbi št. 3555/2021 z dne 3. decembra 2021 razsodilo, da se navedeni prevozi vštejejo v delovni čas.

17 V zvezi s tem dvomi predložitvenega sodišča o tem, ali taki prevozi pomenijo delovni čas v smislu člena 2, točka 1, Direktive 2003/88, izhajajo iz dejstva, da čeprav je res, da delavci na področju biotske raznovrstnosti med prevozom od zadevnega delovišča do baze ne opravljajo svojih nalog, pa tudi ne morejo svobodno razpolagati s svojim časom, saj se ta prevoz obvezno opravlja v vozilu, ki je v lasti njihovega delodajalca, v vnaprej določenem trenutku in po urniku, ki ga določi ta delodajalec.

18 V teh okoliščinah je Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (višje sodišče avtonomne skupnosti Valencia) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje za predhodno odločanje:

„Ali je treba člen 2 Direktive [2003/88] razlagati tako, da čas za prevoz, ki ga delavci opravijo z vozilom podjetja na začetku in ob koncu delovnega dneva iz baze do mikrorezervata oziroma delovišča, kjer opravljajo svoje naloge, in od tam nazaj do baze, pomeni ‚delovni čas‘ v smislu člena 2 [te] direktive?“

Vprašanje za predhodno odločanje

19 Predložitveno sodišče z vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 2, točka 1, Direktive 2003/88 razlagati tako, da se čas, ki se porabi za prevoz v obe smeri, ki ga morajo delavci skupaj opraviti ob uri, ki jo določi delodajalec, in z vozilom, ki je v lasti tega delodajalca, da se iz kraja, ki ga določi ta delodajalec, odpeljejo v kraj, kjer se opravlja ustrezna storitev iz pogodbe o zaposlitvi, ki so jo sklenili ti delavci in navedeni delodajalec, šteje za „delovni čas“ v smislu te določbe.

20 Besedilo člena 2, točka 1, Direktive 2003/88 pojem „delovni čas“ opredeljuje kot „vsak čas, v katerem delavec dela, je na razpolago delodajalcu in opravlja svoje naloge ali dolžnosti“. Nasprotno, v členu 2, točka 2, te direktive je pojem „čas počitka“ opredeljen kot „vsak čas, ki ni delovni čas“.

21 Sodišče je še razsodilo, da Direktiva 2003/88 ne določa vmesne kategorije med delovnim časom in časom počitka, saj se ti kategoriji medsebojno izključujeta (glej v tem smislu sodbo z dne 10. septembra 2015, Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras, C-266/14, EU:C:2015:578, točki 25 in 26 ter navedena sodna praksa).

22 V zvezi s tem iz sodne prakse Sodišča izhaja, da sta pojma „delovni čas“ in „čas počitka“ v smislu Direktive 2003/88 pojma prava Unije, ki ju je treba opredeliti glede na objektivne značilnosti, ob sklicevanju na sistem in namen te direktive, ki je vzpostavitev minimalnih zahtev za izboljšanje življenjskih in delovnih razmer delavcev. Samo s tako avtonomno razlago je namreč mogoče zagotoviti polno učinkovitost navedene direktive in enotno uporabo teh pojmov v vseh državah članicah (sodba z dne 10. marca 2015, Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras, C-266/14, EU:C:2015:578, točka 27 in navedena sodna praksa).

23 Nazadnje je treba opozoriti, da člen 2 iste direktive ne spada med določbe te direktive, od katerih je dovoljeno odstopati (sodba z dne 10. septembra 2015, Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras, C-266/14, EU:C:2015:578, točka 28 in navedena sodna praksa).

24 Tako je treba za odgovor na postavljeno vprašanje preučiti, ali so v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, sestavni elementi pojma „delovni čas“, na katere je opozorjeno v točki 20 te sodbe, izpolnjeni ali ne, kar zadeva čas prevoza delavcev z vozilom, ki je v lasti njihovega delodajalca, od izhodiščnega kraja, ki ga ta določi, do naravnih območij, kjer ti delavci opravljajo svoje naloge, in ali je zato treba ta čas šteti za „delovni čas“ v smislu člena 2, točka 1, Direktive 2003/88.

25 Kar zadeva prvi sestavni element pojma „delovni čas“, v skladu s katerim mora delavec opravljati svoje naloge ali dolžnosti, je Sodišče že razsodilo, da je treba šteti, da delavci med prevozom med svojim domom in prostori svojih strank opravljajo svoje naloge in dolžnosti, saj so taki prevozi instrument, potreben za opravljanje tehničnih storitev teh delavcev pri teh strankah. V teh okoliščinah je treba šteti, da delavci, ki so v takem položaju, med tem časom prevoza opravljajo svoje naloge in dolžnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 10. septembra 2015, Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras, C-266/14, EU:C:2015:578, točki 32 in 34).

26 V obravnavani zadevi je iz spisa, ki je na voljo Sodišču, razvidno, da zadevni delavci svoje naloge opravljajo na naravnih območjih na celotnem ozemlju avtonomne skupnosti Valencia, natančneje v različnih naravnih mikrorezervatih. Od svojega doma se ne pripeljejo neposredno na delovišče, ki jim je dodeljeno, ampak morajo ob določeni uri priti na izhodiščni kraj, ki ga določi družba VAERSA. Od tega izhodiščnega kraja, imenovanega „baza“, se morajo z drugimi člani svoje ekipe peljati v vozilu, ki je v lasti družbe VAERSA in ki ga vozi delavec te družbe ter s katerim se prevaža tudi material, potreben za izvedbo zadevnih del. Ko ti delavci delo končajo, se s tem vozilom odpeljejo od tega delovišča do baze, od koder se z lastnimi prevoznimi sredstvi vrnejo domov. Poleg tega je iz predložitvene odločbe razvidno, da so določeni delovodje vsak mesec obveščeni, med drugim, o natančni lokaciji navedenega delovišča.

27 S pridržkom preverjanj, ki jih mora opraviti predložitveno sodišče, iz tega izhaja, da pravila glede prevoza zadevnih delavcev na področju biotske raznovrstnosti določi njihov delodajalec, ki med drugim določi prevozno sredstvo, ki se uporabi za ta prevoz, njegov izhodiščni in končni kraj, uro odhoda navedenega prevoza in namembni kraj, to je delovišče. Zato ti delavci nimajo stalnega in običajnega kraja opravljanja dela. Nujno morajo potovati zaradi opravljanja storitev, določenih s pogodbo o zaposlitvi, sklenjeno s tem delodajalcem, in pri tem spoštovati pravila o prevozu, ki jih je ta določil.

28 V teh okoliščinah je treba šteti, da so taki prevozi neločljivo povezani z njihovim statusom delavca na področju biotske raznovrstnosti in so torej nujno povezani z opravljanjem njihove dejavnosti. Zato je treba šteti, da delavci, ki so v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, med časom prevoza na začetku in na koncu delovnega dne, in sicer od kraja, ki ga določi njihov delodajalec, do delovišča, na katerem opravljajo svoje naloge, in od tega delovišča nazaj do tega kraja, opravljajo svoje naloge ali dolžnosti.

29 Kar zadeva drugi sestavni element pojma „delovni čas“ v smislu člena 2, točka 1, Direktive 2003/88, v skladu s katerim mora biti delavec v tem času na razpolago delodajalcu, je Sodišče presodilo, da je odločilni dejavnik dejstvo, da je delavec zavezan biti fizično prisoten na kraju, ki ga določi delodajalec, in da mu mora biti tam na razpolago, da bi lahko takoj opravil ustrezne naloge, če bi bilo to potrebno (sodba z dne 10. septembra 2015, Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras, C-266/14, EU:C:2015:578, točka 35 in navedena sodna praksa).

30 Za to, da bi bilo mogoče šteti, da je delavec na razpolago delodajalcu, mora biti ta delavec v položaju, v katerem je pravno zavezan izpolnjevati navodila svojega delodajalca in zanj opravljati delo (sodba z dne 10. septembra 2015, Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras, C-266/14, EU:C:2015:578, točka 36).

31 Nasprotno je iz sodne prakse Sodišča razvidno, da je možnost, da delavci upravljajo svoj čas brez večjih omejitev in da se posvečajo lastnim interesom, element, ki dokazuje, da zadevno časovno obdobje ne pomeni delovnega časa v smislu Direktive 2003/88 (sodba z dne 10. septembra 2015, Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras, C-266/14, EU:C:2015:578, točka 37 in navedena sodna praksa).

32 V obravnavani zadevi je iz predloga za sprejetje predhodne odločbe razvidno, da so zadevni delavci med prevozom od baze do kraja, kjer se opravlja ustrezna storitev, določena v zadevni pogodbi o zaposlitvi, in – obratno – od tega kraja do baze zavezani, da izpolnjujejo navodila svojega delodajalca. Ta delodajalec je namreč tisti, ki svojim zaposlenim odredi, da se ob določeni uri zberejo v bazi, katere lokacijo določi navedeni delodajalec, da bi se skupaj z vozilom, ki je v njegovi lasti in ki ga vozi njegov delavec, odpeljali do navedenega kraja.

33 Zato je treba s pridržkom preverjanj, ki jih mora opraviti predložitveno sodišče, šteti, da v času, ki je potreben za prevoz in ki ga najpogosteje ni mogoče skrajšati, zadevni delavci nimajo možnosti prosto razpolagati s svojim časom in se posvečati lastnim interesom, tako da so zato na razpolago svojim delodajalcem (glej v tem smislu sodbo z dne 10. septembra 2015, Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras, C-266/14, EU:C:2015:578, točka 39).

34 Posledično je treba šteti, da so ti delavci med navedenimi prevozi na razpolago svojemu delodajalcu, tako da je drugi sestavni del pojma „delovni čas“ v smislu člena 2, točka 1, Direktive 2003/88 v obravnavanem primeru izpolnjen.

35 Nazadnje, kar zadeva tretji sestavni element tega pojma, v skladu s katerim mora delavec v zadevnem obdobju delati, je Sodišče navedlo, da se, če delavec, ki nima več stalnega kraja opravljanja dela, svoje naloge opravlja med prevozom do stranke ali od nje, šteje, da tudi ta delavec opravlja delo med tem prevozom. Ker so namreč prevozi neločljivo povezani s statusom delavca, ki nima stalnega ali običajnega kraja opravljanja dela, kraj opravljanja dela takih delavcev ne more biti omejen na kraje pri strankah njihovega delodajalca, na katerih so ti delavci fizično prisotni (sodba z dne 10. septembra 2015, Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras, C-266/14, EU:C:2015:578, točka 43).

36 V obravnavani zadevi je treba s pridržkom preverjanj, ki jih mora opraviti predložitveno sodišče, in kot izhaja iz točk 27 in 28 te sodbe šteti, da zadevni delavci med prevozi od baze do zadevnega delovišča in v nasprotni smeri nimajo stalnega delovnega mesta in opravljajo svoje dejavnosti ali naloge.

37 Iz navedenega izhaja, da je treba šteti, da ti delavci med temi prevozi opravljajo delo, tako da je v obravnavani zadevi izpolnjen tudi tretji sestavni del pojma „delovni čas“ v smislu člena 2, točka 1, Direktive 2003/88.

38 Glede na vse navedene preudarke je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 2, točka 1, Direktive 2003/88 razlagati tako, da se čas, ki se porabi za prevoz v obe smeri, ki ga morajo delavci skupaj opraviti ob uri, ki jo določi delodajalec, in z vozilom, ki je v lasti tega delodajalca, da se iz kraja, ki ga določi ta delodajalec, odpeljejo v kraj, kjer se opravlja ustrezna storitev iz pogodbe o zaposlitvi, ki so jo sklenili ti delavci in navedeni delodajalec, šteje za „delovni čas“ v smislu te določbe.

Stroški

39 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (šesti senat) razsodilo:

Člen 2, točka 1, Direktive 2003/88/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. novembra 2003 o določenih vidikih organizacije delovnega časa

je treba razlagati tako, da

se čas, ki se porabi za prevoz v obe smeri, ki ga morajo delavci skupaj opraviti ob uri, ki jo določi delodajalec, in z vozilom, ki je v lasti tega delodajalca, da se iz kraja, ki ga določi ta delodajalec, odpeljejo v kraj, kjer se opravlja ustrezna storitev iz pogodbe o zaposlitvi, ki so jo sklenili ti delavci in navedeni delodajalec, šteje za „delovni čas“ v smislu te določbe.

Podpisi